

Velfærdsministeriet
Børneenheden
J.nr. 2008-2269
mbn

5. maj 2008

Talepunkter til samråd om REU U den 28. maj 2008

Samrådspørgsmål U: *"Ministeren bedes redegøre for den tragiske sag med det myrdede 16-årige avisbud på Amager, samt hvilke initiativer regeringen vil tage i forhold til kommuner, der svigter det forebyggende sociale arbejde over for udsatte børn og unge"* (Peter Skaarup – DF)

(Det talte ord gælder)

Besvarelse af samrådspørgsmålets to delspørgsmål

Den konkrete sag fra Amager

- I forhold til drabet på Deniz på Amager vil jeg gerne starte med at sige, at det jo er en tragisk sag, som har fået os alle sammen til at rette blikket mod en målgruppe, som samfundet ikke har råd til at overse: Nemlig utilpassede unge, som risikerer at udvikle sig i en decideret farlig retning, hvis der ikke sættes effektivt ind.
- Sådan en sag skal få os alle sammen til at se kritisk på, om indsatsen over for de her unge er god nok.
- Københavns Kommune har udarbejdet en redegørelse for sagen for at se på, om man kunne have håndteret den pågældende sag anderledes.
- Mit indtryk af sagen er, at den illustrerer, at kommunerne nogle gange har svært ved at håndtere unge og forældre, der ikke vil samarbejde. Og at det er vigtigt, at der foretages en grundig undersøgelse, inden der udarbejdes handleplan og iværksættes foranstaltninger.
- Jeg kan også forstå, at kommunen på baggrund af redegørelsen har taget en række initiativer for at styrke indsatsen over for udadreagerende unge.

- Kommunen peger blandt andet på følgende initiativer og fokusområder:
 - En mere direkte og opsøgende indsats
 - Hurtigere opfølgning på underretninger
 - Systematisk opfølgning i sagsbehandlingen
 - Styrkelse af det tværfaglige samarbejde

- Når jeg ser på de nævnte forslag, synes jeg bestemt, der er tale om fornuftige initiativer, som giver rigtig god mening i forhold til denne målgruppe. Vi ved jo, at de her unge mennesker sjældent selv møder op på forvaltningens dørtrin og beder om hjælp eller venter tålmodigt på, at der bliver tid til at kigge på deres sag. Der skal handles hurtigt og følges op – ellers er de unge *videre*, som det hedder.

- Københavns Kommune har også oplyst, at de vil komme med forslag til, hvordan loven eventuelt kan ændres for at få bedre redskaber til at håndtere denne meget vanskelige målgruppe. Jeg er meget lydhør over for at foretage hensigtsmæssige ændringer – det er jo helt afgørende, at kommunerne har de nødvendige redskaber.

- Jeg kan oplyse, at mit ministerium og jeg – blandt andet i forlængelse af denne sag – er i gang med drøftelser med flere relevante parter – herunder også kommuner – for at finde ud af, hvordan vi kan bidrage til at styrke indsatsen over for utilpassede unge.

Den generelle problemstilling med kommuner, der svigter det forebyggende sociale arbejde over for udsatte børn og unge

- Jeg vil gerne starte med at understrege, at der er meget klare rammer for ansvarsfordelingen mellem stat og kommuner på det her område: staten står for de lovgivningsmæssige rammer, mens kommunerne står for udmøntningen af lovgivningen.

- Det er altså de enkelte kommunalbestyrelses ansvar at opstille klare og forpligtende mål for den kommunale service, herunder prioritere de økonomiske midler mellem de forskellige serviceområder.

- Kommunernes forvaltning skal selvfølgelig ske i overensstemmelse med loven.
- Der er tale om meget følsomme og alvorlige sager, hvor børn er blevet udsat for overgreb eller på anden måde er blevet svigtet – og hvor unge er på vej til at træffe nogle meget forkerte valg, som kan få betydning for resten af deres liv. Derfor er det vigtigt, at der sættes ind med den rigtige hjælp på det rette tidspunkt.
- Regeringen har gjort meget for at sikre en tidlig forebyggende indsats. Blandt andet gennem anbringelsesreformen, hvor der blev sat fokus på en bedre sagsbehandling og skærpede krav til undersøgelser og handleplaner. Kommunerne er blevet tilført mere end 400 mio. kr. i forbindelse med anbringelsesreformen, og der er blevet sat massivt ind med bl.a. efteruddannelse.
- Regeringen har samtidig støttet forsøg med en lang række forebyggende indsatser, herunder MST, som er et evidensbaseret handlingsprogram rettet mod netop unge i alderen 12-18 år med betydelige adfærdsproblemer.
- Men alligevel må vi konstatere, at den forebyggende indsats over for udsatte børn og unge ganske enkelt ikke fungerer godt nok i nogle kommuner. Når jeg siger *nogle* kommuner, er det et meget bevist ordvalg. For der er selvfølgelig store forskelle kommunerne i mellem, og indsatsen fungerer tilfredsstillende i en række kommuner. Men ikke alle. Og jeg tror også, at der er nogle generelle udfordringer, som går på tværs af kommunerne.
- Derfor mener jeg, at der er brug for at kaste et blik på lovgivningen på børneområdet for at se på, om rammerne for kommunernes forvaltning er gode nok. Har de de nødvendige redskaber? Er det tydeligt nok, hvornår kommunerne har pligt til at gribe ind – og hvad de må forventes at sætte ind med?
- Jeg tror særligt, at vi skal sørge for, at det bliver mere tydeligt for kommunerne, hvornår de skal gribe til en tvangsanbringelse. Det peger noget på i denne her sag –

men det blev jo også illustreret af den sørgelige TV-udsendelse ”Er du mors lille dreng”.

- Men vi skal også se på, hvordan vi mere generelt kan styrke indsatsen. Hvordan vi sikrer, at der i højere grad bliver grebet tidligt ind. Hvordan sikrer vi større fokus på barnets tarv og mindsker hensynet til forældrene, når det er nødvendigt? Og hvordan vi sikrer, at sagerne bliver ordentligt udredt fra begyndelsen.
- Derfor vil jeg foreslå, at der iværksættes et arbejde med at styrke indsatsen over for udsatte børn og unge. Vi er kommet langt med anbringelsesreformen, som har løftet sagsbehandlingen på børneområdet. Men vi fik ikke løst alle problemer. Derfor synes jeg, det er tid til at gå et skridt videre og bygge ovenpå de forbedringer, vi allerede har opnået med anbringelsesreformen.
- Jeg vil snarest invitere socialordførerne til et møde, hvor vi kan diskutere, hvordan vi kan styrke indsatsen.